

De Roovers spelen oorlogje in de duinen

Het Noord-Nederlandse Oerolfestival lokt met zijn unieke locatietheater steeds meer Vlaamse gezelschappen. De Roovers is er één van: ze zijn er om oorlog te voeren en kinderen te pesten.

'Blue-remembered hills' in de duinen van Terschelling: het spelplezier spat ervan af. © rr

FESTIVAL

VAN ONZE MEDEWERKER

WOUTER HILLAERT

Terschelling | 'Zij weten vast niet dat hun Belgische taaltje voor ons zo grappig is!' Een Nederlandse vrouw is in de wolken over de buitenvoorstelling *Blue-remembered hills* van De Roovers. 'Ik ben fan van NT Gent, ik hou van Belgisch theater. Maar deze groep kende ik niet, het zien er nog heel jonge mensen uit. Zo vlot dat ze op elkaar inspelen!' Reacties als deze vallen op Oerol bij bosjes op te tekenen. Het publiek is heel breed, kijkt een tikkeltje naïef en vindt zowat alles 'leueueuk!'. Met meer dan 55.000 zijn ze: vooral oudere mensen die van 'de wal' oversteken naar het anders zo rustieke Waddeneiland, om er alle campings en chalets te bezetten en in heuse fietslegers over de heipaadjes te banjeren. Op vakantie met theater. Het gaat van lichtspektakels op het strand naar een monoloogje in het bos, van concerten op de centrale festivalwei tot pienter jeugdtheater in de manege. De Roovers hebben hun stuk ge-

vonden achter camping De Wulp, op een brede zandweg tussen de duinen en het bos. Brullend komen ze met z'n zevenen de hellingen afgestoven. Ze spelen zevenjarige, bekogelen elkaar met dennennappels en zetten een hoge borst op over hun papa die zeker 'gerenaal' wordt. Rond hen speelt de grote oorlog, zij voeren hem in het klein. Ze pesten het kneusje, wisselen steeds van alliantie, slachten een eekhoorn af en openen op een echte brand. De Engelse auteur Dennis Potter schreef een even luchtig als ontluisterend stuk.

De Roovers speelden *Blue-remembered hills* in 2003 al in de zaal, maar vinden er hier op Terschelling de echte adem van. De zandheuveltjes geven hen vleugels, het spelplezier spat ervan af. Maar ook de angst en de dreiging zijn extra voelbaar. 'Het dankbare is dat je hier zo ver weg kan lopen, je spel wordt vanzelf fysieker', zegt Sara De Bosschere. 'Die overgave past bij de kinderen in het stuk. De natuur maakt ons vanzelf tot kleine mensjes, en doet je samen met het publiek je strikte tijdservaring verliezen, precies

zoals kinderen spelen.'

Zo aanstekelijk werkt de dynamiek dat op de tweede avond prompt een toeschouwer in de voorstelling kwam springen. Hij ging meevechten met de jongens, liep net iets te enthousiast door het beeld. 'Tja, dat soort verrassingen hoort bij locatietheater.' De Bosschere vindt dit openluchtwerk heel gezond voor De

Het publiek op Oerol is breed, kijkt een tikkeltje naïef en vindt zowat alles 'leueueuk!'

Roovers. 'Je speelt bewust voor een heel ander publiek. Daar kies je een wat toegankelijker stuk voor, maar tegelijk confronteren we mensen toch met een ander soort spel en een dramaturgie met weerhaakjes. Dat is een verantwoordelijkheid.' De Roovers zijn lang niet de enige Vlamingen in het overvolle festivalprogramma van Oerol. Meer dan ooit kwam de festivalleiding

winkelen beneden de Moerdijk. Dez Mona en Daau strelen het oor, Compagnie Marius onderhoudt het middagpubliek met *Manon en Jean van Florette*. De Verenigde Planeten en Berlin pootten elk een theatrale installatie neer, terwijl Theater Tol zijn muzikale, Italiaans getinte wiershow *Luce* uitprobeert voor de Zomer Van Antwerpen, tot twintig meter boven de grond.

Het meest verrast de Brusselse prutser-fantast Pat Van Hemelrijck. Hij kwam met een potvis van grote afgedankte luchtbanden het Oosterendstrand opvaren. In de buik van het gevaarte maken dertig mensen in een uur-tje een fantasievolle reis naar Patagonië, elk aan een geluidsslantgetje met een halve tennisbal als tuit. Het publiek zit de surrealistische filmpjes van die vreemde Belg in de cockpit wat beduusd aan te kijken. Hollanders en absurdisme: een goed huwelijk wordt het nooit. Ze houden wel van drukdoenerige acteurs in gekke dierenpakjes. Ook die zijn er op Oerol in overvloed. De Roovers zijn zelf vooral nieuwsgierig naar *De helaasheid*

der dingen, een theaterversie van de nieuwe Nederlandse groep Afslag Eindhoven. Met Valentijn Dhaensens, Koen De Graeve en Wouter Hendrickx hebben De Roovers zowat de halve cast van de gelijknamige film in hun rangen. Zullen zij het jonge gezelschap niet afschrikken? Geen erg, zo blijkt. De smerig-ontroerende voorstelling in een immens modderbad hoort bij het beste van Oerol.

Voor *Blue-remembered hills* volgt straks de Zomer van Antwerpen. 'Daar zullen we spelen op de konijnenwei achter het nieuwe justitiepaleis, veel stedelijker dus', zegt Sara De Bosschere. 'Met uitzicht op de sociale woonblokken wordt de voorstelling vermoedelijk grimmiger, uitzichtlozer. Vanzelf worden de kinderen veelede straatjochies. Alweer een heel andere kant van Potters stuk.'

Oerol loopt tot zondag 20 juni op Terschelling. 'Blue-remembered hills' speelt op de Zomer van Antwerpen tussen 3 en 24 juli.

ONLINE
www.zva.be